

нѣкого отъ Пиринейскыѣ пастыри; поне туй ми тя каза . . . . но на зла моя честь, тя мѣни умъ и останк тукъ.

— И въ кой манастирь тя остави туй дѣте?

— Въ манастиря на Францисканыѣ.

— А! рече Пикильо; не сж ли тѣ калугеры що носѣтъ бѣла раса?

— Сръщала съмъ често таквызи . . . . облечены тѣй както казвашь?

Пикильо истръпнж и послѣдова:

« На дѣсно отъ входа на манастиря има градина . . . и една голѣма череша? »

— Не знаѣж . . . . зашто ма пыташь таквызи работы. »

Пикильо не отговори, но рече съ высокъ гласъ:

« Увѣренъ съмъ, че тамъ имаше едно време голѣма череша. »

— Може . . . . но, колко си прижълтѣлъ господине? »

И като го видѣ готовъ да падне, тя побърза да го поддржи, и извика съ ужасъ:

« Аа! колко сж студены рѣцѣтъ ти! »

— \* \* \*

## VI.

### ЧЕЛЯДЪТА.

Въ тѣзи минута госпожа Урака са върнж и затвори вратата; тя държеше въ ржката си китара и огледало, и сложи и двѣтъ на постилката на дѣщеря си.

« Ето ты . . . . тѣзи нѣща сж нашы, и намъ принадлежтъ. »

Да, приложи Жиралда като ты изгледа съ жалостенъ видъ . . . . Ето що е останкло на горката актрисса; китарата за споменъ на гласа ѝ! . . . . и огледалото за споменъ на хубостѣта ѝ! »

И като си хвърли погледытъ на огледалото . . . . извика съ ужасъ.

« А! никога не трѣбаше да са огледамъ въ него . . . . »